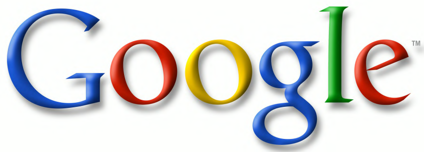

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE INCOME FROM THE
SUBSCRIPTION FUND
BEGUN IN 1858.
15 Sept. 1874.

Danske Sange

af det

ældste Tidsrum,

indeholdende blant andet

nogle

Danske og Norske Kongers Bedrifter.

Af

det gamle Sprog oversatte.

Vos quoque qui fortes animas belloque peremptas
Laudibus in longum, Vates! dimittitis ævum
Plurima securi fudistis carmina, Bardi!

Lucan.

Kiøbenhavn 1779.

Trykt i det Kongel. Universit. Bogtrykkerie, paa A. H. Godiches Efterleverskes Forlag.

1874, Sept. 15.
Subscription Fund.

Til

Hans Excellence

Hr. Geheime-Raad.

L u r d o r p h.

som Oversettelsens Troskab. Jeg vilde agte mig lykkelig, om Deres Excellence gunstigst vilde antage dette, som et ringe Beviis paa den uafladelige Ærbodighed og sande Ærefrygt, hvormed jeg bestandig er

Deres Excellence

Naadigste Herres

Kiøbenhavn
d. 12. Aug. 1779.

underdanige Tienerinde

Anna Magdalena
sal. Godiches Enke.

Forerindring.

Ofte have vi giennempløiet den grædske og romerske Litteraturs rige Marker; vore egne ere blevne næsten gandske forsømte, fattige i Forhold mod hine, dog maaskee ogsaa værd at dyrkes.

Alle slebne Folkeslags ældgamle Digtekunst er i vore Tider undersøgt; ingen af dem har manglet Elskere. Forunderligt om de Danske allene skulde være saa indtagne af det Nye, at de ikke ogsaa skulde kunne læse et Digt; som har fornøiet deres Forfædre, og som, i det ringeste efter mine Tanker, endnu ikke er gandske uden Fortieneste.

Foruden at vi af Sangene allerbest kunne lære at kiende vore Forfædres Fabellære, Historie og hele Tænkemaade, synes mig at vi hos de fleste Skallde skulle finde en levende

Indbildningskraft, en vis fastsat Smag, og undertiden Steder som kunne settes i Ligning med Homer og Virgil. Vel indskrænkes Beskrivelserne nesten kun til Feltslage, men disse skulle vi finde lige saa smukke og mere varierede end Homers, i det ringeste findes her ingen τοὺδ' ἀπαμειβόμενος.

Vore gamle Skallders Digte ere fulde af dristige, men ikke unaturlige eller urimelige, Translationer; ligesom og deres Sprog, mere dyrket end vort nu brugelige, gav dem en Fordeel, som ellers i Almindelighed ikkun tilregnes de Østerlandske Sprog. Een Ting kunde kaldes med mangfoldige Navne, og hvert af disse, overeensstemmende i Hovedsagen, opvakte dog ved sin Betydelses Forskiellighed en nye Idee, som nødvendig maatte giøre et Digt blomsterrigt for dem, der forstode Sproget nok til at kunne dømme om dets Fiinheder. Saaledes kaldes i det her indførte Digt (16) en Pige Mær, Porngrund, Freya, hlìn, drós. Hvor mange have vi flere end Møe og Pige? Vist nok have de havt visse Aarsager til hvert Navns Brug, men hvo veed vel dem nu? I det mindste kan jeg

jeg ikke overtale mig til at troe, at alle de Navne som betyde en Konge, Jofur, Gram, Lofdung, Budling, Døgling, Hilmer o. s. v. ere blevne brugte i Fleng. Denne Sprog Rigdom har været en stor Fordeel for Digtekunsten, og Digterne have og vidst at betiene sig deraf i deres Translationer, dog tvivler jeg paa at vi skulle finde mange saa uforstaaelige som Virgils: post aliquot mea regna videns mirabor *aristas.*

Stavelsemaalet i de fleste, skiønt uvandt for vore Øren, er ikke gandske umusikaisk, og i de fleste Drotqvæder en Art af Trochaisk, skiønt undertiden blandet med Jamber, Amphibracher og Bacchier. Det første Stykke i denne Samling er gandske Trochaisk, men om Runa-Kapitlet tør jeg ikke sige at det er skrevet paa Vers, hvis jeg ikke maae ligne disse Vers med vore nu brugelige Recitativer. Synges kan vist nok hverken dette eller Havamal.

De faa af vore gamle Digte, som jeg har seet oversatte i noget nyt Sprog, ere for den største Deel meget mishandlede, og ligne ikke sin Original, og dog have de behaget

* 3 uden-

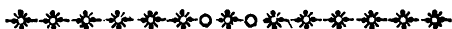

udenlandske Kunstdommere. For endnu mere at giøre Elskere af vor gamle Litteratur bekiendte med vor ældste Digtekunst, gives her disse Fragmenter, som et Bidrag til dens Historie. Jeg tør forsikkre, at al muelig Flid er anvendt, for at passe Oversættelsen saa meget som muligt efter Originalen, og just herfor ere saavel end og de dristigste Translationer som Stavelsemaalet og Vers-Arten nøie fulgt; vel maae jeg tilstaae, at det sidste har undertiden været mig umueligt, dog findes ingen Linie, som jeg jo kan skaffe Exempel paa, at en gammel Digter har brugt mage til.

Det skulde fornøie mig, om jeg herved havde giort Elskere af vor gamle Litteratur nogen sand Tieneste, og deres Bifald skulde opmuntre mig til fortsette dette mit Arbeide igiennem Middel-Alderen, lige til den forbedrede Digtekunsts Begyndelse i vort Fæderneland.

Ind-

Indhold.

Disse Fragmenter af et fortreffeligt Digt over Kong Erik Eyegod findes i Knytlinga-Saga Cap. 70-81. S. 142 til 171. Forfatteren har vel ei været een af de største Digtere, men alting har ret blomstret under hans Haand. Vers-Arten er nøie fulgt i min Oversettelse, men Stropherne har jeg sat i samme Orden, som de findes i Knytlinga-Saga, skiønt man om nogle med Vished kan slutte, at de i hele Digtet have havt et andet Sted. Dette Digt er ellers det yngste i denne Samling, og bestaaer af rene fiirføddede Trochaiske Vers. Her er den første Strophe til en Prøve i sit gamle Sprog:

Fædir sotti fremdar rada
Folldar vördu austr i Garda,
audi gæddu all-valld prudan
itrir menn þeir er hnöggvi slita:
stillir vard um austr-veg allan
einkan-tidr inn mærdar blidi
hinn var engr er hanns nafn kynnid
heidar mannz i lofi reida.

2) Fragmenter af det gamle Biarkemaal S. 11

Disse Fragmenter af et af vore ældste og berømteste Skallde-Digter ere virkelig merkværdige. Paa det gamle Sprog er intet mere tilovers, end disse smaae Stykker; men i én prægtig Oversættelse haves det hos Saxo, skiønt meget vidtløftigere udført. Det første Fragment læses Lib. II. fol. 17. b. seq. edit. princ. Paris. Det andet tildeels fol. 18. a. Indholden er allene K. Hrolfs Gavmildhed, hvorved Skallden viser sin Lærdom i at fremføre saa mange Navne paa Guldet, som for det meeste have en mythologisk eller historisk Anledning. Meningen af det tredie er at Biarke vil qvæle sin Fiende, som Katten Musene; men hverken dette eller det sidste findes udtrykkelig hos Saxo. Jordens Haar i det sidste er altid lige saa smukt som Arborum comæ hos Horatz. Disse Fragmenter findes i deres gamle Sprog hos Barth. de causis contempt. mort. apud veteres Lib. I. Cap. X. p. 178-182. Paa Dansk haves de 2 første Stropher og et slet Udtog af Saxo i Syvs Kiempeviser, 4 Deel p. 392, men paa rimede Vers og altsaa meget langt under Originalen. Vil man eller læse en slet Oversættelse deraf paa Tydsk, findes den i Volcksliedér pag. 175 og f.

3) Vegthams qvitha : : : 14

Dette Stykke er af Sæmunds Edda. De fiorten sidste Sangvers ere paa deres

gamle

gamle Sprog og i en Latinsk Oversættelse trykte hos Bartholin p. 632-640, men de 5 første ere aldrig før trykte. Vegthamr betyder egentlig en Vandringsmand.

4) Runatalo-Þattur Oþins . . S. 23

Ogsaa af Sæmunds Edda. Dette er det berømte Runa-Kapitel, hvoraf Mallet har givet en meget frie, dog ei fuldkommen Oversættelse i Monumens de la mythologie des anciens Celtes. Den poetiske Fortieneste er liden, eller rettere ingen, dog har jeg troet at burde her indføre enten dette eller Havamaal, for at give en Prøve af vore ældste Forfædres Lærevers, og bestemte mig endelig for dette, som det korteste. Overalt er det ei reent unyttigt at vide de Kunster, som Forfædrene agtede høiest. Noget heraf findes hos Bartholin, dog har jeg et par Steder viget fra hans Oversættelse, men aldrig med Villie fra Originalen. I den sidste Strophe staaer dog i Originalen Ita Sonum, Mænds Sønner.

5) Kong Gothriks Priis . . . 33

Dette nydelige lille Vers findes i sit gamle Sprog i Verelii Anmerkninger ad hist. Gothr. & Hrolfi p. 72. 73. Han kalder denne Vers-Art meget smuk, men derhos meget indviklet, og giver den Navn af Ref-run. Hvorfor vides ei, da den er et ordentligt sextenrimet Drotqvæd.

Findes i Verelii Anmerkninger til Herrauds oc Bosa Saga p. 90, og paa Dansk, men nyestiilet og rimet i Syvs Kiempeviser. S. 397.

Disse 2 Vers findes sammested S. 109. 110. Med et Sangvers forøget haves det hos Syv. S. 399. 400. men dette har jeg aldrig seet paa det gamle Sprog, og har altsaa ei kunnet give nogen Oversettelse deraf. Anledningen til begge disse Sange haves i Syvs Anmerkninger.

Dette prægtige Digt er trykt med Runer og en Latinsk Oversættelse i Wormii Litteratura Runica p. 182-207, og i en meget slet Dansk Oversættelse, hvortil det tvungne Stavelsemaal og Rimene er skyld, hos Syv p. 402 og f. Jeg har saa nøie som mueligt fulgt hver Linie, ja endog oversat hver Translation, i hvor uforstaaelig den end maatte falde, for at give en nogenledes Idee om denne store Skalds Smag i Digtekunsten, thi at den virkelig er forfattet af den Helt, hvis Navn den fører, troer jeg vist og

fast;

fast; kun den sidste Linie staaer mig ei an. Læyinde skal eg deya har noget høit ved sig, som Oversættelsen ikke har naaet den hundrede Deel af. Vers-Arten er særdeles, da hver Strophe bestaaer af 10 Linier, 2 allene undtagne, hvoraf den ene udentvivl er forkortet ved en Afskrivers Uagtsomhed, og den sidste af Dødens Nærmelse til den syngende Helt. I den 27de Strophe er Oversættelsen ei saa god som jeg ønskede, skiønt intet af Originalen er udeladt, men jeg har tvertimod for at faae Strophen fuldkommen, maattet tillegge en mat Linie, som ei svarer til det øvrige.

9) Nogle Viser af K. Regners Sønner S. 52

Findes i Langebeks Script. rer. Dan. Tom. IV. paa gammel Dansk og Latin. Stavelsemaalet er meget ujævnt, og i Sandhed passende til de mange heri udtrykte Affekter.

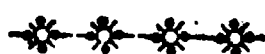
10) Aslaugs Sørgesang over sin Søn Sigurd. : : : 56

Findes og hos Langebek, men langt kraftigere end Oversættelsen. Ulven kaldes deri Aadselets dristige Nyder, som var umueligt i dette Stavelsemaal at udtrykke paa Dansk.

11) Hialmars Døds-Sang : 57

Findes paa Islandsk og Svensk i Hervarar Saga p. 70-72. Stavelsemaalet er ikke

noget

noget Drotqvæd, men heller Skamtihendur. Riim findes i Originalen meget sielden, og synes ei at være søgte.

Er og trykt i Hervarar Saga S. 90-95, og paa Tydsk i Volckslieder S. 156-165. Man sammenligne denne Oversættelse med min, og see hvilken af os best haver udtrykt Originalen og dens Metrum.

Et Mesterstykke af een af de beste Skallde! et hedensk Liigvers over en christen Konge. Det findes i Heimskringla S. 161, og i en slet Oversættelse hos Mallet. Versene ere meget korte, dog undertiden rimede. Nogle af Stropherne have otte, de fleste kun 6 Linier. Stavelsemaalet er fulgt saa nøie som muligt.

Findes i Snorro nyeste Udgave S. 83-99. De fire første Stropher høre upaatvivlelig sammen, ligeledes den siette og syvende, samt den ottende til tolvte. Om de alle ere af Glyms-Drapa kan jeg ei forsikkre, men

men vist nok handle de alle om K. Harald Haarfagers Bedrifter, og ere altsaa af en meget høi Alder. Forfatteren har, efter min Dom, været lige saa god Digter, som Thiodolf fra Hvine, og maaskee bedre.

15) Stormen i Jomsvikinga-Slaget S. 86

Det første og sidste Vers er langt ældre, end de 2 melleinste, som i Originalen ere pyntede med de ængsteligst søgde Riim. Imidlertid ere de smukke, men endnu aldrig vel oversatte. Her er Originalen udtrykt med største Nøiagtighed. I sit gamle Sprog og paa Latin haves de hos Bartholin p. 233-236 paa Dansk, temmelig godt, hos Syv p. 414, og paa Tydsk, ikke ret vel, i Volckslieder S. 247-249. Det første Sangvers er saa indviklet, at jeg ei tør indestaae for Oversættelsens Rigtighed af de 2 sidste Linier.

16) Elskovs-Sang . . . 88

Disse to nydelige Vers læses paa Islandsk i Sagen af Þorgrymi Pruda og Vijglundi Syn i hans p. 28, og med en Latinsk Oversættelse i Hr. Rector Thorlacii Observationes miscellaneæ p. 41 og f. Hr. Rectoren ligner dem endog med Ovids og Tibulls Digter. I Originalen have de i Sandhed al muelig Sødhed: gid og noget deraf i min Oversættelse.

17)

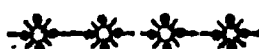
Disse Stykker af et længere Digt, hvilket saavidt heraf kan dømmes, i sin Sammenhæng virkelig maa have været smukt, findes i Knytlinga Saga fra S. 10-24. Den store K. Knuds Bedrifter ere og besiungne af Sighvatt Skald og Hallvardr Hareksblesi, af hvilken sidste kun haves denne Strophe: (Knytl. S. p. 12.)

Du lagde frem til Flodens
Munding, høit lød' Skib'ne;
Knud, Søveiens Vogter,
Hilldas raske Lynild!
Ved Ellas Arv du landed'
Med haardbrynjed' Skibe;
Sammenstødte Sverde
Vækked' Odins Rovfugl.

Disse Fragmenter, som allene beskrive Kong Knud den Stores og Erik Jarls Landgang paa Engelland, og de der holdne Slag, læses i Knytlinga Saga S. 12-26. Det næstsidste Vers er neppe rigtig oversat, men i Originalen ere begge de sidste næsten uforlignelige. Saa mange Ideer, sammentrængte i saa faa Ord, findes neppe i nogen andens Nations Sange. Flere Sangvers af dette Digt findes hos Snorro Sturleson.

troede

1. Frag-

I.

Fragmenter
af
Markus Skeggiasons Eiriks-Drapa.

Gode Raads Forfremmer reiste
Oft til Garderiges Fyrster:
Med Guld æred' klogen Konge
Tappre Mænd, som slide Ringe.
Vidt berømt i østre Lande
Blev blidtalend' Eenvolds-Hersker;
Ingen var som jo den gode
Konges Navn udbrede vilde.

Først om Vaaren Venders Fiende
Gik fra østre Garderige,
Først om Sommeren bar' hule
Skibe Kongen ud paa Søen.

God Bør holdt forinden Borde
Da Knuds Broder uden Storme.
Let Bedragernes Forøder
Æreriig ved Danmark landed'.

Tappre toge Guld af Yngven,
Gavmild gav han Sverd og Skibe;
Erik ofte gav og store
Gaver sine tappre Hofmænd.
Hillda's Sterke ringbeprydded'
Deres Arme: Men hans store
Gavmildhed i den berømte
Stad dem meer lyksalig' giorde.

Ulve dræbte Venders Herre,
Straf gik over Søens Røv're;
Tyvens Hænder blev' afhugne.
Mænds Ugierninger blev' straffed'.
Aldrig hørte man af Erik
Een uretviis Dom blev fældet;
Ney! Den Seierherre vidste
Til sit Gavn Guds Lov at holdes.

Ære-

Ærepryddet Sverdtings Holder
Havde Riigdom, modigt Hierte
God Hukommelse og andet
Mand-Vid uden Lasters Blanding.
Alle Dyder havde Kongen,
Mange Sprog heel ung han lærte;
Saa var stridedristig' Erik
Bedre end de fleste Konger.

Det skal prises at den Losdung
Langt til Rom hen vilde reise,
Da saae han fra Fast-Land skildte
Porte for Venedigs Öer.
Fem Hoved-Skioldungers Broder
Gik til Var, Guds Verk at fremme,
Altid skal Guds Værn beskierme
Saa berømmelig en Fyrste.

Da besøgte Haralds Broder
Helligdommene om Staden,
Ringe bortgav Yngves Afkom,
Penge-Skrin, med rødt Guld fyldte.

For sin Siel med trætte Fødder
Gik han giennem Munkes Lande.
Erik med sit Følge reiste,
Og paa Reisen Rom besøgte.

Erik fik i fremmed' Lande
Erkestoel i Sachsens Grændser,
Ved Skioldungens Ord vi glade
Modtog' Tilgift til vor Lykke.
Ei har anden Konge skaffet
Lige stort til Folkets Nytte:
Hvad han krævede, det gav ham
Christi Ven, den søndre Pave.

Landet, som den Budlung eied',
Torde Vender ei beholde.
De Troløse brøde Freden,
Giorde ondt sig selv til Skade.
Yngve styred' did sin Flode,
Giennem Bølgers skummend' Brølen,
Masten skialv: paa Bølgen vugg'des
Søesprengt Skib for Venders Borge.

Stridbar Helt gav Krigsmænd Skiolde,
Saa at en tog mod den anden;
Høit lød' sammenordned' Skiolde,
Hærens Mængde blev opstilled.
Striden voxte omkring Helten,
Spyd frembare Kongens Stridsmænd,
Selv gik Erik i Sverd-Larmen,
Kobberklædt med Hielm paa Hoved.

Hedensk Hær' forsvared' Borge,
Didhen løb man, som til Striden,
Tappre Mænd til Blodbad dreves;
Faner fløi om sterke Hilmer.
Erik Pileregn opvakte;
Eggen Stridsmænds Liv forkorted',
Jernet sang og tappre fældtes,
Sveden faldt paa bede Liighob.

Blodet drev paa røde Skioldrand,
Svigens Hævner dræbte mange.
Hvor den unge Konge fremgik,
Røde Sverd og Brynjer sprunge.

Hedensk Hær omsider ønsk'de
Udgang af den gamle Søeport.
Borgen som laae Marken nærmest
Maatte og gaae ham tilhaande.

Da forskrækdes Hedning-Hierter
Over hele Vendé-Landet:
Folk utalligt brændte Ilden;
Erik brændte deres Sale.
Gniste tændte Huses Gavle,
Vidt og bredt nedfaldt Palladser,
Tilig var det da man skued'
Luen op mod Himlen række.

Erik blev da Seierherre,
Venderne paa Timen flyede;
Da de grumme bleve straffed',
Seieren blev dem betaget.
Yngve kiendte sig ved Arven,
Folk til Lydighed blev' tvungne.
Folkevennen Landet styrde,
Som Kong Svends før havde været.

Landes Herre med sin Flode
Søeomskyldte;Strand omringed':
Da med Spyd og runde Skiolde
Indeluktes vaade Havbred.
Erik, Hersernes Forfremmer,
Omgav Landets Kyst med Vaaben;
Da stridlysten han omringed'
Eydans Land med røden Skioldborg.

Vide bygde Viisdoms Elsker
Sterkbefæsted' Hoved-Kirker,
Han den tappre, Hærens elskte,
Den af alle Konger beste,
Lod indvie fem sterkvægged'
Kirker, byggede af Stene,
Prægtig', pryded' med Tapeter,
Norden hen for Saxlands Grændser.

Fraklands Herster dyre Gaver
Sendte til Biørns milde Broder;
Ham, Skioldborges Giennembryder,
Vare Keyſ'rens Gaver kiere.

Thi han, Kongernes Samtaler,
Skienkte veibekiendte tappre,
Som paa Veien Joters Eier
Skulde følge hen til Cesar.

Døglingen i Danmark bygde
Erkestoel ved Lund i Skaane,
Den af alle dem bliir dyrket,
Som af Dansk Sprog sig betiene.
Kongen fremmed' Kirkens Vælde,
Da man spurgte Øzur blive
(Haynem viiste Folkeprøv'ren
Himlens Vei) til Biskop viet.

Det skal prises, at den store
Konge, Hiertets Saar at læge,
Foer Nord fra; den Jarletvinger
Lægedom for Sielen søgde.
Til en bedre Part af Verden
Vilde vores Budlung reise,
Til Jorsals fredtrygge Bygder,
Og et reent Liv saa begynde.

Mænd

Mænd udaf de store Borge
Var' den tappre Helt i Mode
Kors og steenbeprydded' Skrine,
Der blev sjunget, Klokker ringde;
Aldrig har i andens Vælde
Nogen Konge nydt slig Ære.
Nei! ei nogen Mand skal lignes
Herudi ved Danskes Hersker.

Den hoiviise Hilding modtog,
Folket priste denne Gierning,
Guld i Micklagard af Herren
Selv; en halv Læst og ei mindre.
Han fik ogsaa Cesars Klæder.
Erik gaves flere Gaver,
Han som Hersers Magt forsøger
Gav ham sex og otte Krigsskib'.

Altings Styrer tappre Konges
Siel i fremmed' Lande kræved'.
Han ei naaede Alderdommen;
Dette Dødsfald spurgtes vide.

Nu begræde Siklings Henfart
Tappre Mænd i hele Verden.
Hæren faldt af Sorg hos Graven.
Sorg betog den hele Verden.

Aldrig kunde Sverdets tappre
Svingere hans Vrede taale;
Skiold ei løftedes imod ham,
Det forsøgt' end ei en Konge.
Skrækkelig var Jarlers Hevner,
Landets Forsvar frygted' alle.
Ingen Konge, skiønt hvor tapper,
Torde staae mod Danskes Hersker.

2.

2.

Morgensang i Krigen,
eller
Fragmenter
af
Biarkamal hinn gamle.

Dagen er opstaaet,
Hanens Fiedre ryste.
Vils Børn nu skulle
Opvaagne til Arbeid'.
Vaagner op, o vaagner,
Kiere Venner!
Alle i fornemste
Adils Hoffinder!

Har den haardhænded',
Hrolfr den Skytte,
Ætgode Mænd,
Som ei tage Flugten!

Vaagner op ei til Viin, ei
Til Pige-Taler,
Opvaagner heller
Til Hildas Leeg den haarde!

Gram den gavmildest'
Glæded' sin' Hofmænd
Med Fenjes Arbeid,
Med Fofners Bolig,
Med Glæsers Blade,
Grams skinnend' Byrde,
Dyr Sveed af Drupner,
Grafvitners Fiedre.

Gavmilde Hilmer
Gav, Mænd modtoge,
Sifias Sværdfæster,
Haandens Iisstykker,
Den nødig' Bod for Ottur,
Mardallas Taare,
Skibmarkens Luer,
Iders Skiemt-Taler.

Strid-

Stridviise Hersker
Os vel beprydedꝰ
Med Piazers Tale,
Al Hærens Mængde
Med Riinens Rødmalm,
Niflungers Avind.
Den krigdristig Konge
Ham vækked' Balder aldrig.

Saa skal jeg ham qvæle,
Som tykansigted'
Hvidbiørns Bedrager
Qvæler Veggehs Afkom.

Paa Jordens Haar er faldet
Hrolfr den høimodig'.

3.

Vegþams quiþa.

af

Sæmunds Edda.

Sammenkomme Aser
Alle paa Tinge,
Og Asinder,
Talte sammen.
Derom raadsloge
Rige Guder,
Hvorfor om Balder
De drømte ilde.

Meget besværlig
Og tung var Søvnen,
Lykken i Søvne
Syntes ustadig.

Kiemper spurgde
Viise Koner,
Om det skulde
Ont betyde.

Frettir sagde
At feig var af
Ullars Afkom
Den meest elskede.
Sorrig greb da
Frygg og Suafnier.
Andre Guder
Da beslutted'

At ville sende
Til hver Skabning,
Om Fred at bede,
Ei skade Balder.
Alting derpaa
Eed aflagde,
Frygg tog alle
Eeder og Løfter.

Valfader frygted'
Falske Eeder,
Og tænkte at Lykken
Nu var borte.
Aser kalde
Og raadspørge.
Paa Malstevne
Meget taltes.

Opstod Odin,
Størst af alle,
Og paa sin Sleipner
Lagde Sadel.
Reed saa derfra
Ned mod Nifsheim.
En Hund ham mødte,
Som fra Hels Bolig kom.

Blodbestænket
Var han paa Brystet;
Kiæften graadig
Efter at bide.

Han

Han stod mod ham,
Aabned' Gabet,
Gøede længe
Mod Trøldoms Fader.

Frem reed Odin,
Jordgrunden rysted',
Og kom til Hela's
Høie Bolig,
Der reed Yggur
Østen for Døren,
Der hvor han vidste
Spaaqvinden laae.

Han for den Viise
Sang Dødes Troldom,
Saae i Norden,
Paalagde Stave,
Tog saa til Orde,
Bad om Giensvar,
Indtil hun nødig
Stod op og sang:

Hvem i al Verden
Ukiendt af mig,
Vover mig at giøre
Sorgfuldt Hierte,
Jeg var sneebedækket,
Af Regnen vædet,
Besprængt af Dugen,
Død var jeg længe.

Vegtamr jeg heder,
Valtams Søn er jeg.
Siig mig nyt fra Hela,
Jeg dig fra Verden.
For hvem er' Bænke
Guldbelagde,
Smukke Senge
Guldbeprydede'?

Her for Balder
Staaer skienket Miød,
Den rene Drik
Med Skiolde dækket,

Asers Afkom
Dybt skal sørge.
Nødig talte jeg
Og vil nu tie.

Tie ikke Vala,
Dig vil jeg spørge;
Og alt vide.
End vil jeg vide
Hvem skal Balder
Banesaar give,
Og skille Odins
Søn ved Livet?

Hauder bær sin høie
Æred' Broder derhen.
Han skal Balder
Banesaar give,
Og skille Odins
Søn ved Livet.
Nødig talte jeg
Og vil nu tie.

Tie ikke Vala,
Dig vil jeg spørge
Og alt vide.
End vil jeg vide,
Hvad Mand skal Hauder
Hevn betale?
Hvem Balders Morder
Paa Baal legge?

Rinda faaer Son
I vestre Sale,
Een Nat gammel Odins
Søn fører Sverdet.
Ei toer han Hænder,
Ei kæmmer Hoved,
Før paa Baal han legger
Balders Fiende.
Nødig jeg talte
Og vil nu tie.

Tie ikke Vala,
Dig vil jeg spørge,

Hvem ere de Møer,
Som af Tanker græde
Og mod Himlen kaste
Deres Hals-Slør?
Siig du det eene,
Ei før du sover!

Ei er du Vegtamr,
Som jeg før troede,
Før er du Odin,
Størst af alle.
Ei er du Vala,
Den viise Kone,
Før er du Moder
Til tre Kiemper.

Riid hiem du Odin,
Og roes dig meget.
Ei kommer nogen
Meer at spørge saa,

Til Loke kommer
Løs af Fængsel
Og Gudemørke
Ender alting.

4.

4.

Runatalo þattur Oþins.

Jeg veed at jeg hang
Paa vindaabet Træe
Hele Nætter ni,
Med Sverdet saaret,
Og ofret Odin,
Jeg selv til mig selv.
Paa Træet nemlig
Som ingen veed
Af hvad Roed det er rundet.

Ei ved Brød opholdtes
Jeg, ei ved Horndrik,
Med Smerte jeg nedfaldt
Og opfandt Runer;
Grædende jeg fandt dem,
Og faldt ned derfra igien.

Ni Fimbuls Sange lærte
Jeg af en Søn mangvidend',
Baulþorn Bestles Fader;
En Drik jeg uddrak
Af den gode Miød,
Sprengt med Sang-Viisdom.

Da først begyndte
Jeg viis at blive,
Og voxe vel og trives.
Et Ord af andet
Til Ord mig leded';
Et Verk af andet
Til Verk mig leded'.

Runer skal du finde,
Og ordned' Stave,
Ret store Stave,
Ret stærke Stave,
Dem danned' gamle Fimbul,
Dem giorde Guderne,
Dem skar Guders Største.

Odin blant Aser,
Og blant Alfer Dualin,
Og blant Dverge Dain,
Alsuidur blant Kiemper,
Og selv skar jeg nogle.

Veed du hvordan de skrives?
Veed du hvordan de løses?
Veed du hvor de skal faaes?
Veed du hvordan de prøves?
Veed du hvordan skal bedes?
Veed du hvordan skal ofres?
Veed du hvordan skal sendes?
Veed du hvordan kan mistes?

Bedre er ubedet,
End alt for meget ofret;
Gilde ei kræver Gave;
Bedre er usendt,
End alt for meget sendt.
Saa skrev viisest' Skald
Forend der var Folk,

Det han først udskar
Han siden fornyede.

En Sang jeg veed,
Som ei veed Kongens Hustrue,
Ei nogens Søn.
Hielp heder det,
Fordi det hielpe kan,
I Sager og Sorger
Og i al Slags Modgang.

Et veed jeg dernæst
Som Folkes Børn behøve,
Om de ville Læger blive.

Det veed jeg for det Tredie,
Om megen Nød paakommer,
Min' Frenders Had at dæmpe,
Sværde jeg døver
For mine Fiender,
Ei hielper List, ei Vaaben.

Det kan jeg for det Fierde,
Om mig Folk paalegge
Baand og Jernbøiler,
Jeg synger saa
At jeg kan gaae,
Støder Fiedren af Fødder,
Og af Haanden Baand.

Det kan jeg for det Femte:
Seer jeg et Skud at fare
Farlig hen imod Fienden,
Kan jeg det hindre
At det misker Fart,
Om jeg faaer Øie paa det.

Det kan jeg for det Siette,
Om mig saarer Mand
Med raae Træers Rødder,
Før skal ham,
Som mig Had paasynger,
Modgang opæde, end som mig.

Det kan jeg for det Syvend',
Om jeg seer høien Lue
Om smukke Sale,
Den udbredes
Ei, at jeg den jo dæmper,
Den Tryllesang kan jeg synge.

Det kan jeg for det Ottend'
Som alle er
Nødvendigt at vide,
Hvis voxer Had
Blant Hildings Sønner
Jeg snart kan raade Bod.

Det kan jeg for det Niend',
Om mig Nød paakommer,
Da bierge mine Skibe i Flode.
Vind jeg legger
Paa Havet,
Og stiller hver en Storm.

Det kan jeg for det Tiend'
Hvis jeg seer Hexer
I Luften leege,
Jeg saa giør
At de fare vilde,
Sit Huus ei kiende,
Sit Forsæt glemme.

Det kan jeg for det Ellevt'
Skal jeg til Orlog føre
Min' gamle Venner,
I Harnisk synger jeg
Og de bekomme Magten,
Friske Striden til,
Friske Striden fra,
Friske de komme derfra.

Det kan jeg for det Tolvte,
Seer jeg paa Træers Toppe
Hængt Legem svæve,
Jeg skriver saa,
At den Mand kan komme
Og tale med mig.

Det

Det kan jeg for det Trettend',
Skal jeg unge Drenge
Besprenge med Vand,
Ei skal de falde,
Skiønt de i Slag komme,
Aldrig de bukke for Jernet.

Det kan jeg for det Fiortend',
Opregne Folkes Mængde
Kan jeg og Guder,
Aser og Alfer,
Jeg kiender alles Forskiel.
Faa Daarer kunne det.

Det kan jeg for det Femtend',
Som Þiodrær Overgen qvæded'
For Dellings Dørre.
Magt sang han Aser
Og Nytte Alfer,
Og Viisdom Hroptatyr.

Det kan jeg for det Sextend',
Hvis jeg en deylig Jomfrues
Gunst og Glæde vil nyde,
Hvidarmed' Piges
Hierte jeg forandrer
Og alt hendes Sind omskifter.

Det kan jeg for det Syttend',
Seent skal af mig kiedes
Møe i unge Aar.
Disse Sange
Skal du Lodfafnir
Længe længes efter.
Dog er det godt at du veed dem,
Nyttigt om du lær dem,
Vel om du faaer dem.

Det kan jeg for det Attend',
Som jeg aldrig lærer
Møe, ei Mands Kone.

(Det er det beste,
Som een kun kan.
Det følger Sanges Slutning)
Uden hende eene
Som mig omarmer,
Eller om det var min Syster.

Nu er da Havamal siungen
I høien Sal,
Nyttig Asers Sønner,
Unyttig Asers Sønner.
Vel ham som sang!
Vel ham som veed!
Nyde han som lærte!
Vel dem som hørte!

5.

5.
Kong Gothriks Priis.

Den gode Gothrik ilde
Behagede de Onde.
Hastig var Kongen til Striden,
Men seen var han til Vrede.
Han, alle Kongers Beste,
Gav sielden Strids Aarsag.
I heftig Strid Landsfad'ren
Gik frem, viged' aldrig.

Med Sverd han Nederlaget
Forøgde, Guldet minskde
Med Gavmildhed; Guldringe
Lod han i Hæren flyve;
Forfulgte hastig Fienden,
I egen Tarv seendrægtig.
Guld gav han de fortiente,
Haard var han mod de Onde.

6.

Kong Regner Lothbrogs Vise
til
Thora Borgarhiort.

Mit kiere Liv jeg voved',
Skiønfarvet søde Pige!
Jeg Jordens Fisk angriber
Femten Vintre gammel.
Hul lige til sit Hierte
Skal bugtet Slange have,
Hvis ei ringbøiet Jordlax
Med Vid mig Døden bringer.

7.

Kong Regner Lothbrog
til
Aslaug,
Kong Sigurd Fofnersbanes
Datter.

Vil du have denne
Serk med Sølv udsyet,
Som Thora Hiortur eied',
Ret vel kan den dig klæde.
Hendes hvide Hænder
Fore om disse Somme,
Mig, tappres Konge, var hun
Elskelig til Døden.

Aslaug.

Jeg tør ei tage denne
Serk med Sølv udsyet,
Som Thora Hiortur eied',
Den kan mig ei klæde.
Derfor jeg Kraka kaldes
I kulsorte Klæder,
Fordi jeg gik paa Stene,
Og Geder drev ved Havet.

8.

8.

Biarkemaal,

sunget af

Kong Regner Lothbrog.

Vi hugged' med Sværde
Ei for ret længe siden,
Da vi til Gautland ginge,
Jordgrav'ren at myrde.
Da erholdt jeg Thora.
Siden kaldte mig Hofmænd,
Da Lyngkryb'ren dræbtes,
Lothbrog for den Gierning.
Med blanken Staal jeg dræbte
Den bugted' Jordkryber.

Vi hugged' med Sværde.
Meget ung var jeg, da vi skaffed'
Østen i Øre-Sundet
Saarstrøm graadig' Ulve.
De guulbened' Fugle
Vi skaffed', der hvor haarde
Sværd siunge ved de høie
Hielme, megen Føde.
Eet Saar var hele Havet;
I Blod svømmed' Ravnen.

Vi hugged' med Sværde,
Høit bar' vi da Spyde,
Tyve Aar vi talte,
Roes indlagde altid.
Vi slog' otte Jarle,
Østen ud for Dinuminne.
Ørne fik da tilstrækk'lig
Giestning i den Trefning.
Saarsveed faldt i Havet,
Hæren misted' Livet.

Vi hugged' med Sværde,
Hedins Koner kom til os,
Da vi Helfinger sendte
Til Asernes Sale.
Vi lagde op i Ifa,
Odden kunde da bide,
Saar var hver en Bølge,
Af Blod rødmed Jorden.
Staalbrand hvined' paa Brynier,
Saarfilden kløved' Skiolde.

Vi hugged' med Sværde,
Da saae jeg ingen flygte,
Før paa Roerbænkes Heste
Heraudur faldt i Striden.
Ei kløver efter hannem
Bedre Jarl med lange
Skibe Søefugls Marker
Lige ind til Havnen.
Saa bar den Sifling stedse
Til Strid tappert Hierte.

Vi hugged' med Sverde,
Kasted' vore Skiolde,
Da Aadselrøveren rendte
Mod Stridsmænds høie Bryster.
Da beed paa Maage-Skier'ne
Dybtsaarend' Sværd i Striden.
Blodsprengt blev Skioldets Maane
Før end Kong Ravn nedfældtes.
Da af Mande-Isser
Flød hede Sveed paa Brynien.

Vi hugged' med Sverde.
Da for Junduris Øer
Kunde Ravnen bekomme
Føde nok at slide.
Da fik Fala's Heste
Spise nok paa eengang;
(Ondt om een at tale).
Medens Solen opstod
Strengskudte Pile fløie,
Fra Buen stødtes Jernet.

Vi hugged' med Sverde,
Høit tudede Kaarder
Førend paa Ullaraker
Eystein maatte falde.
Vi gik med de Dødes
Guld pryded' til Striden.
Liiglyset skar Skioldes
Mærker i Hielme-Møde.
Nakkens Most udaf Saaret
Flød af kløv'de Hierne.

Vi hugged' med Sverde,
Holdte Skiolde i Blodet,
Da vi Saarboret salved'
Hen ved Borgundar-Holmen.
Spydskye kløved' Skiolde,
Af Buerne fløi Jernet.
Volnir faldt i Slaget,
Den tapperste blant Konger.
Liig laae langs ved Stranden.
Ved Rovet glæddes Ulve.

Vi hugged' med Sværde,
Striden tog til i Styrke,
Førend Kong Freyr dræbtes
I Fleminge-Landet.
Den blaae blodbestænkte
Haarde Saargraver naaede
Hognas gyldne Kiortel
Fordum — Møer begræd'de
Den haarde Morgen-Slagtning;
Spise nok fik Ulven.

Vi hugged' med Sværde,
Utallige nedlagdes
Paa Eirefers Skier;
Der Englanæs ligger.
Vi seiled' til Krigen,
Sex Dage før Hæren dræbtes,
Vi holdt Odde-Messe,
Før Solen var opstaaet.
Da maatte for vor Kaarde
Valthiofr i Striden falde.

Vi hugged' med Sverde,
Blodet randt af Kaarden
Ned i Barda-Fiorden;
Liig blev der nok til Høgen.
Høit lød Buen, hvor Odde
Bede dybt i Brynien;
Svolnis Hatte klingde
I Skede-Luens Trætte.
Piil ædderhvas til Saaret
Fløi, med Blodsveed bestænket.

Vi hugged' med Sverde,
Holdt' fortrylled' Skiolde
Høit i Hilda's Leege,
Ved Hiadninga-Viigen.
Mænd kunde man skue,
Hvis Sverd kløved' Skiolde.
I Aadselfilds Bragen
Opsledes Mænds Hielme.
Det var som smukke Piger
I Seng hos sig at legge.

Vi hugged' med Sverde,
Haard Storm paakom Skiold'ne.
Lig faldt ned til Jorden
Nord for Humber-Floden.
Det var en Morgen tilig,
Alle maatte flygte
Fra Striden, hvor de hvasse
Sverde beed' Hielm-Marken.
Det var som unge Enker
I Høisæd' at kysse.

Vi hugged' med Sverde.
Herthiofr blev nedlagt,
Den Syndre Øers Hersker,
Seiren kom paa vor Side.
Der i Sverde-Regnen
Raugvalldur misted' Livet.
Stor Sorg paakom da Høgen.
Thi før i Sverde-Leegen
Vist treffed' Hielmryst'ren
Med Buebadets Pile.

Vi hugged' med Sverde,
En laae over den anden,
Stridglade Høg der glæd'des
Ved Hildas haarde Leege.
Ei giorde Irers Herrer
Paa Fienden Ørn, ei Vildsviin.
Der mødtes Sverd og Skiolde,
Kong Marstan blev givet
I Vedra-Fiorden sultne
Ravne til lækkert Bytte.

Vi hugged' med Sverde,
Der saae jeg mangen falde
Om Morgenen for Sværdet
I Jern-Odders Trette.
Der og min Søn traf hastig
Skedes Torn ved Hiertet,
Eigill betog der Agnar
Den uforsagte Livet.
Høit lød ved Hamders Skiorte
Spydet: Faner skinned'.

Vi hugged' med Sverde,
Ordholdne Mænd der hugdes
I smaa Stykker af Sverde
For Endils Søe-Ulve.
Det var den hele Uge
Som Viin af Piger skienk'des.
Røde var' Ægis Asne
Blevne i Vaabenbraget.
Skaaret var ringet Brynie
I Skiolldungers Fegtning.

Vi hugged' med Sverde,
Haarfager saae jeg mørkne,
Den Møers og Enkers Elsker
En Morgen tilig.
Det var som Viinhorns Nympher
Bad os havde varmet
Udi Ila-Sundet.
Kong Ørn der misted' Livet,
Blod-Maaner saae jeg briste.
Hærens Liv der endtes.

Vi hugged' med Sverde,
Sverde-Leeg vi da holdte
Tappert paa Lindiseire,
Med Lofdunger trende.
Faa fik deraf Glæde,
I Ulvegab faldt mange.
Høg skeed der Kiød med Ørnen,
Mætte bortfløi' de begge.
Irers Blod i Havet
Regnede i Slaget.

Vi hugged' med Sverde,
Høie Sverd beed' Skiold'ne,
Da de guldfarved' Spyde
Hillda's Bark omgnav'de.
Paa Onlugs Øe det synes
Aarhundreder igiennem.
Thi der til Sverdeleegen
Lofdungerne fremginge.
Blodrødt var om Aaens Slette
Af Saars vinged' Drage.

Vi hugged' med Sverde,
Hvad vissere end Døden?
Skiønt Mand i Odde-Haglen
I første Led er skillet.
Den Livet tit begræder
Som ei ondt har lidet.
Ondt er den frygtbetagne
Ørn til Strid at vække.
Den Frygtsomme ei kommer
Sit Hierte til Nytte.

Vi hugged' med Sverde,
Den Lov jeg kalder billig,
At i Sverdeblanding
Staaer en mod den anden.
Ei vige Mand for Fienden!
Det er den tappres Adel.
Altid bør Møers Elsker
Staae tapper i Sverd-Larmen.

(Her fattes to Linier i Originalen.)

Vi hugged' med Sverde.
Mig synes i Sandhed
At vi følge Skiebnen;
Faa undgaae Nornens Love.
Jeg ei tiltænkte Ella
Over min Død at raade;
Da halvdød jeg Blodet skiulte,
Og stødte Skib' i Havet.
Da skaffed' vi de vilde
Dyr Mad i Skotlands Fiorde.

Vi hugged' med Sverde.
Det glæder mig altid
At Baldurs Faders Bænke
Til Giestebud er' pryded'.
Snart vi Øl skal drikke
Udaf Hierne-Skaller.
Ei sukker Mand ved Døden
I prægtig Fiolnis Huse.
Ei kommer jeg med onde
Ord til Vidris Sale.

Vi hugged' med Sverde.
Gid Aslaugs Børn alle
Med hvasse Sverd her maatte
Bitter Krig opvække.
Vidste de tilvisse
Om der's Faders Ufærd.
Og hvor mange Ædder
Fyldte Slanger mig slide.
Jeg Moder fik til mine
Børn, tapper som deres Hierte.

Vi hugged' med Sverde.
Det lider nu mod Døden.
Haard er min Nød af Øglen,
Hiertet bebygger Snogen.
Jeg haaber dog at mine
Sønner Vidris Stave
I Ellas Blod skal farve,
Blaae var de før, nu røde.
Ei skal de raske Kiemper
Roligt Sæde giøre.

Vi hugged' med Sverde.
Eet og halvtredsindstyve
Slag under mine Faner
Kan jeg i alt optælle.
Mindst tænkte jeg større
Konge end mig at finde.
Jeg lærte i min Ungdom
Sværdet rødt at farve.
Os Aserne indbyde.
Døden bør ei begrædes.

Vi skynde os til Slutning.
Mig Dyser hiembyde,
Som fra Herians Sale
Er' mig sendte af Odin.
Glad skal jeg Øl med Aser
I Høisædet drikke.
Min Livstid er forløbet,
Nu skal jeg døe med Latter!

9.

Kong Regner Lothbrogs Sønner giorde engang et Indfald i Sverrig, hvor deres hele Krigshær, tilligemed den ene af Brødrene, Agnar, blev slaget. Ingen var nu tilovers uden den anden Broder, Erik. Kong Eisteinn vilde skienke ham Livet, hvilket han ved følgende Vise vegrede sig ved at modtage, udbedende sig allene, at han maatte løftes op paa Spydene, og døe paa denne selv-valgte Maade:

Bod vil jeg ei for min Broder,
Ei Møe for Ringe kiøbe:
Jeg hører nu at Eistein
Er Agnars Morder vorden.
Mig Moder ei begræder:
Døe vil jeg over andre,
Det Spyd, som mig igiennem
Skal bore, alt er dannet.

Fortæller det til Aslaug,
Forbi er mine Krigstog'
Mod Østen, at min' Ringe
Skal ømme Pige have.
Det skal fuld af Vrede,
Naar min Død hun spørger,
Min Stifmoder fine
Milde Sønner fortælle.

Da Aslaug fik dette at høre, gik hun til sine Børn. Biørn og Hvitserkr spillede Tavl, og Sigurdr stod og saae til. Da sang Aslaug:

Ei I skulde være,
Om I først var' døde,
Kun et halvt Aar efter
Uden Hævn, I Brødre!
Det vil jeg ei dølge.
Gid saa sandt kun leved'
Erik nu og Agnar
Mig ufødte Sønner.

Da svarede Sigurdr Orm i Auga:
Det er tre Ugers Gierning,
Om du sørger, Moder,
Skiønt vi lang Vey have,
Krigstoget at begynde.
Ikke skal i Upsal,
Skiønt meget Guld han byder,
Om vor Kaarde duer,
Eysteinn Beli raade!

Da sang Biørn Jarnside:
Her er Mod og Mands-Hierte
Inden mine Ribbeen.
Skiønt kun lidt jeg taler,
Mod har jeg dog som Ørnen.
Ikke har jeg i Øye
Orme, ei skinnend' Snoge,
Mig glæded' mine Brødre,
Dine Stifbørn jeg begræder.

Da svarede Hvitserkr:

Lad see, at før vi love
At vi vil dette hevne,
Vi med al Ulykke
Glæde Agnars Morder.
Støder Skib i Havet,
Hugger Jis for Stavnen,
At vore Skibe hastig
Tilladne kunne blive.

Da sang Ivar Beinlause:

Stort Mod I have,
Orm og Tillid tillige,
Seer nu til at ikke
Bestandighed feiler.
Man bære mig Beenløse
Frem, der hvor Sverde klinge,
Haand har jeg til at hævne,
Endskiønt jeg ingen bruger.

10.

Da Aslaug spurgte, at Sigurd hendes Søn var faldet i et Slag i Spanien, sang hun følgende Vise:

Paa Vals-Borgars Høye
Giennemleder Ravnen
Rovet, ak, hvi har Fienden
Sigurds Navn nu mistet!
Dristig Ulv nu puster
Over ham i Spanien:
For hastig lod Odin
Døe Valmøers Halvgud.

11.

11.

Hialmars Dods-Sang.

Orvarod.

Hvor er det med dig?
Du blegner io, Hialmar!
Jeg seer dig mattes
Af store Saar;
Din Hielm er forhugget
Og Brynien paa Siden;
Dit Liv staaer færdigt
At fare bort.

Hialmar.

Saar har jeg sexten,
Og Brynien opslidt,
Sort er for mit Oie,
Jeg segner i Gangen;

Mig stødte ved Hiertet
Angantyrs Sverd,
Den hvasse Blodstraale
Hærdet i Edder.

Eied' jeg paa Landet
Fem Byer sammen,
Jeg skulde dog aldrig
Bygge paa Landet.
Nu maae jeg ligge
Uden Livs-Haab
Sverdesaaret
Her paa Samsøe.

Hos Jofur drikke
Mange Jarle
Øl med Glæde
Udi Upsal.
Mange trættes
Af Mundgottet,
Jeg af Eggenes Spor
Her paa Øen.

Mig fulgte den hvide
Hilmers Datter
Til Agnafit
Uden for Skier'ne.
Det Ord nu sandes
Som hun sagde mig,
Jeg aldrig skulde
Komme igien.

Jeg nødig skildtes
Fra skiønne Sange,
Som Jomfruer sunge
Østen ved Sota:
Jeg skyndte paa Reisen,
Da gleed Kiølen
Som den best kunde
Med tro Venner.

Drag du mig af Haanden
Røden Guldring,
Før den til min unge
Ingiborg:

Den

Den skal hende
Trofast erindre,
At hun aldrig
Seer mig mere.

Ofte for flyver Ravnen
Af Hamar-Hede.
Efter Ravnen flyver
Ørnen ei mindre.
Jeg gives Ørnen
Sidst til Spise,
Som Hierteblodet
Skal udsue.

12.

12.

Samtale mellem den døde Angantyr og hans Datter Hervor.

Vaagn du op, Angantyr!
Dig vækker Hervor,
Eneste Datter
Af din Suafa.
Ræk du mig af Høien
Hvassen Kaarde,
Som til Suafurlama
Dverge smedded'.

Hervardur, Hiorvardur,
Hrani og Angantyr,
Jeg vekker jer alle
Under Træers Rødder,

Med

Med Hielme og Brynier,
Og hvasse Sverde,
Skiold og Vaaben,
Og blod'ge Spyde.

Støv ere vordne
Andgryms Sønner!
De skadeglade
Muldens Tilvext!
Nu kunne ei Eyvors
Sønner med mig tale
Af Dødes Verden,
Hervardur, Hiorvardur!

Saa værer da alle
Inden Ribbeen,
Som I var' hængde
Midt op i Ild.
Hvis jeg ei faaer Sverdet,
Som Dverge smeddede',
Det gnistrend' Sverd og
Det dyre Belte.

An-

Angantyr.

Hervor, Datter!
Hvi raaber du saa?
Fuld af Trold-Runer
Dig selv til Klage?
Gal est du blevet
Og forvirret,
Vildt attraaende
At vekke døde Mænd.

Ei begrov mig Fader,
Ei andre Frænder,
Men Tirfing toge
To som leved'.
Derdf Eiermand
Blev een siden.

Hervor.

Sandt siger du ikke,
Saa lade As dig
Rolig i Høien,
Visselig du haver
Tirfing hos dig.

Tungt er dig Angantyr!
At skiste Arv til
Dit eneste Barn.

Angantyr.

Jeg siger dig, Hervor!
Hvad som skal skee.
Vær vis at Tirfing
(Troe kun min Forsikring)
Din hele Slegt
Nær udrydder.
Søn skal du føde,
Som siden skal
Eie Tirfing,
Og mene mange
At Folk ham skulle
Kalde Heidrek.

Hervor.

Jeg tilønsker
Eder, I Døde,
At I maatte
Aldrig hvile,

Hvis

Hvis ey Angantyr
Rekker mig Tirsing,
Skioldekløv'ren,
Hialmars Bane.

Angantyr.

Ung Møe du est, dog
Mandsfolks Lige,
Som om Høie
Vandrer om Natten,
Med gravne Spyde,
Med Troldoms Runer,
Hielm og Brynje,
For Salens Dør.

Hervor.

Før troede jeg dig
Ordholden at være,
Forend jeg kom her,
Din Sal at søge.

Rek du mig af Høien,
Den som haver Brynier,
Dværgeværket,
Du kan den dog ei dølge.

Angantyr.

Mig ligger under Skuld'ren
Hialmars Bane,
Giennemglødet er den
Reent af Ilden.
Møe jeg ei kiender
Saa tappersindet,
Som Sverdet torde
I Haand tage.

Hervor.

Jeg tør røre
Og i Haand tage
Hvassen Kaarde,
Hvis jeg kun maae faae den.

Jeg troer aldrig
At den Ild brænder,
Som hendøde Kiempers
Dine omspiller.

Angantyr.

Gal est du Hervor,
Gal du Modige,
Som for mit Ansigt
Vil gribes af Ilden.
Heller vil jeg Sverdet
Række af Høien,
Møe hin unge!
Og dig det ei dølge.

Hervor.

Vel giorde du,
Heltes Afkom!
At du rakte mig
Det af Høien.

Glad're er jeg nu,
Budlung! derover
End om jeg havde
Hele Norge.

Angantyr.

Veed du ei, at
Daarlig er din
Tale, listig' Pige!
Glæd du dig kun ei!
Thi vist skal Tirsing,
(Troe du min Spaadom)
Møe! al din Slegt
Reent udrydde.

Hervor.

Jeg maae vandre
Til mine Søefolk,
Jeg har ei Lyst
At bie længer'.

Lidt agter jeg det,
Du Ven af Konger!
Hvad mine Sønner
Siden giøre.

Angantyr.

Du skal eie
Og længe nyde
Hialmars Bane,
Men vogt den nøie.
Rør begge Egge,
Edder er i begge,
Verre Manddøder
Fandtes aldrig.

Hervor.

Jeg skal holde
Og i Haand tage
Hvassen Kaarde
Som du har mig givet.

Det krænker ikke mig,
Kiempe-Dommer!
Hvad mine Sønner
Siden giøre.

Angantyr.

Farvel Datter,
Jeg giver dig
Tolv Mænds Skiebne,
Om du kan troe mig.
Mod og Styrke,
Alt det Gode
Som Andgryms Sønner
Efterlode.

Hervor.

Boer da alle
Rolig i Høien!
Jeg maae begive
Mig hastig herfra.

Mig syntes som
Midt udi Luften
Som mig omgiver
Brændte Luer.

13.

Eyvind Skalldaſpillirs Hakonar-Mal.

Gøndol og Skøgol
Sendte Gautatyr,
At vælge af Konninger;
Hvem af Yngves Æt
Skulde fare med Odin
At være i Valhall.

Biørns Broder de funde
Affføre Brynjen,
Den gode Konge
Stod under Krigsfanen.
Fienden ſorged',
Spydene ryſted'
Og nu var
Striden begyndt.

Krigs-

Krigshærens Kalder
Opmuntred' Haleierne,
Jarlenes Bane
Gav sig i Striden.
Godt Selskab han havde
Af tappre Normænd,
Men Danske Beboers
Skræk stod i Hielmen.

Hofmænds Behersker
Afdrog sit Harnisk,
Lagde Brynien paa Marken,
Før Striden frembrød.
Med Landsmænd legte
Landets Forsvarer;
Den muntre Konge
Stod under Guldhielm.

Da beed Steenkløv'ren
I Kongens Hænder
Vakfaders Klædning,
Som det var Vand.

Nu braged' Sverde,
Nu kløv'des Skiolde,
Pantzerringe rasled'
I Krigsmænds Hoved.

Normænds Isser
Og Normænds Skiolde
Kløv'des af Kongens
Skarpe Sverds-Od.
Strid stod paa Øen.
Konger bestænkte
Skiønne Skioldborge
Med Krigsmænds Blod.

Saar-Ilden brændte
I blod'ge Saar.
Langskafted' Øxer
Truede Folk.
Saarhuggeren stødte
Paa Sværdenæs,
Ned flød Blodet
Ved Stordas Aabred.

Blodbestænkte Skiolde
Under aaben Himmel,
Stødtes tilsammen
For gyldne Ringe.
Saar-Regnen flød
I Odins Uveir,
Mange fældtes
For Sværdenes Strøm.

Da sadd' de Doglinger
Med dragne Sverde,
Med skaarne Skiolde
Og revne Brynier.
Dog tænkte ei Hæren,
Som streed, at gaae til Valhall.

Det sagde Göndol,
Paa Spydet styttet,
Nu voxer Guders Vesstand,
Nu de have Hakon
Med meget Folk
Hiembudet til sig.

Det

Det hørte Kongen,
Hvad Valkyrierne sagde,
Til Hest de vare,
Sagtfærdig' lod' de,
Med Hielm paa Hov'det,
Og holdte Skiolde for sig.

Hvi skifter du saa
Striden, Sverd-Skøgol?
Var' vi ei Seier værd' fra Odin?
Vi det volde
At du vandt Slaget,
Og dine Fiender flyede.

Nu skulle vi ride,
Sagde den rige Skøgol,
Til det grønne Godheim,
At sige Odin
At nu kommer en vældig
Konge ham selv at skue.

Her=

Hermodr og Bragi,
Sagde Hroptatyr,
Gaaer Kongen i Møde;
Thi nu den Konge,
Som holdes for Kiempe
Til Salen kommer.

Det sagde Kongen,
Som kom fra Striden,
Bestænkt med Fiendeblod:
Meget unaadig
Synes os Odin at være.
Vi see hans Sind.

Einheriars Fred
Skal du nu have,
Drik du hos Aser Øl.
Jarlemorder!
Du har herinde
Otte Brødre, sagde Bragi.

Mine Vaaben,
Sagde den gode Konge,
Ville vi have selv.
Hielm og Brynie
Maa vogtes vel,
Godt er til Sverd at tage.

Da blev bekiendt
Hvor vel Kongen havde
Agtet Helligdommen,
Velkommen Hakon,
Sagde hele Raadet
Og alle Guder.

En god Dag bliver
Den Konge fød,
Som slig en Søn bekommer,
Hans Alder
I godt Minde
Skal stedse staae.

Tid

Tid skal komme,
Da Ulf Fenris
Skal til Verden fare,
Forend saa god
Konge kommer
I forladte Sted.

Døer Fæ,
Døe Frænder,
Land ødes og Rige,
Hakon sidder
Hos Fædre-Guder,
Stor er Folkets Sorg.

14.

14.

Af

Thorbiörn Hornklofis Glyms-Drapa.

Kongen lod paa Heden
Stridens Larm begynde;
Han, den tappre, kiemped'
Med stridvante Krigsmænd.
Forend han, den ædle,
Soeslags Larm forøg'de,
Foer han til Soestriden
Hen, paa Havets Heste.

Stridbar Helt i Slaget
Ulves Vei opfyldte
Med den feige krigsKye
Mængdes huule Tuden.
Før paa Havets Bølger
Steenanstrøget Drage
Farlig traf paa Konger
Og paa andre Skibe.

Det

Det traf sig at Vaaben-
Mægtig Helt til Striden
Floden styred' nordfra,
Mod Døglinger tvende.
Strax sig de tappre Fyrster,
Uden Ord i Slaget,
Kun med røde Skioldes
Lyd og Piles, hilste.

Hvor Pile-Regnen suste
Ved Mænd, holdt Gram Feltslag.
Røde Saar udspruded'
Blod i Haralds Krige.
Da paa Dækket for Kongen
Segned' livløs' Helte;
Harald vandt, paa Skiold'ne
Høit goel' tappre Sverde.

Ude Junl vil drikke,
Hvis han raader eene,
Den krigdristig' Konge
Og Freys Leeg øve.

Ung kiød'des han ved Ilden
Og inde at sidde,
Ved varm Dyne
Og duunfyldte Vanter.

Modig var den Herre,
Land for sønden Havet
I det blodig' Feltslag
Han sig underlagde.
Den Hielmvante tappre
Konge lod den raske
Linde-Hiort for Landet
Bindes fast ved Pæle.

Høit forøg'des da Øxers
Bulder, høit hvined' Spyde:
Kongens Følge, sorte
Slebne Sverde, beede.
Da over tappres Krigshær
Vandt de Gothers Fiende,
Høit i Heltes Nakke
Skreege vinged' Spyde.

Du

Du hørde vel, hvor hidsig
I Hafursfiord kiemped'
Kongen den høibaarne
Med Kiøtve den rige.
Skibe kom fra Østen,
Stridelystne,
Med gabende Hoveder,
Udskaarne Smykker.

Ladne var' de med Hofmænd,
Og hvide Skiolde,
Vestlandske Spyde
Og Valske Sverde.
Da tuded' Berserker,
Krig laae dem paa Hiertet,
Da tuded' Ulfhedner
Og Sverde klunge.

De fristed' den tappre
Østmænds Behersker,
Som boer i Utstein,
Som at flye dem lærte.

Han brød sin Flodes Orden,
Da Striden var ham i Vente.
Haarde Stød fik Skiold'ne,
For Haklangr fældtes.

Da kiedes den tykhalsed'
Konge, at holde
Landet mod den ukiemte,
Tog til Skiold sig Holmen.
De stødtes under Dækket
Som vare saare,
Rumperne stod' i Veiret,
Men i Kiølen Hovedet.

Paa Ryggen lod da skinne
Tankefulde Krigsmænd
Odins Jernmuure,
Skiønt af Steen forslagne.
Gierrige skrækk'des
Løbe over Jæddren,
Hiem fra Hafursfiorden,
Og tænkte paa Miød-Ruuset.

Han forlod Holmrygers
Og Horders Møer,
Hver en Hiemfødning,
Af Holga-Slægten.
Kongen den høibaarne
Tog Dansk Konge-Datter.

Mod Søestaden mange
Skiolde bar den viise
Armbaands-Giver: Slaget
Skibsherren holdt paa Sandet.
Førend for stræbsom Krigshelt
Skotters hele Skare
Fra søeskylte Havbred
Maatte tage Flugten.

15.

Stormen i Jomsvikinge-Slaget.

Jeg spurgte Holgabruders
Onde Storm at opstaae.
Hagl rasled' paa Hielme,
Meget grum af Norden.
Der i krigersk' Oine
Regned' Skyers Stene.
Derfor maatte Saaret
Blodig Regn udsprude.

Hvert Hagl vog en Ore,
Blodet drev i Havet,
Saarfiender blev' tøede
Af Mande-Saars Strømme.
Da faldt Valen vide,
Glade reede Guder.
Tappert figted' Hæren
Paa Jarlernes Snekker.

Med

Med altfor spidse Pile,
(O Hiertesorg og Skiendsel!)
Saaes heslige Uhyre
Af sine Fingre skyde.
Imod de rige Helte
Opstod det grummest' Uveir.
Høit løde Skiold og Brynie,
Høit løde Storm og Torden.

Da vorte Nød for Jarlen,
Hans Kræfter vare borte,
Paa Flugten han sig skyndte,
O Sorg! med sine Skibe.
Vindkolde Segl bød Sigvald
At hidse op i Masten,
Paa Siderne slog Bølgen,
Storm faldt i Seglets Folder.

16.

Elskovs-Sang.

Mundfavre Møe lær mine
Viser, vil du dem kunde.
De skulle dig til Glæde,
Pige! stundum være.
Hvis Frieren blir ude,
De Kiedsomhed forjage.
Du skal den smukke Yngling
Hver engang erindre.

I Græsset stod' vi tvende:
Smukhaared' mildøied'
Pige slog om mig sine
Arme og græd saare.
Tit faldne Taar' af Øiet,
(Saa viser Sindet Villien)
Med sneehvid Dug den Skiønne
Af klare Øine tørred'.

17.

Fragmenter af Ottar Svartes Knutz-Drapa.

Du, skiønt kun ung, Skibsøder,
Til Striden fremlagde,
Og stor Folke-Mængde
Hiemmefra dig fulgte.
Kongen bød, da komme
Velbevæbned' Skibe:
Vred lod du da røde
Skiolde, Knud, sees for Landet.

Ud fulgte dig Joter,
Aldrig vant' at flygte:
Du Gavmilde! Skaanes
Hær du herlig prydet'.
Vør i Seilet blæste,
Vest styrde du Floden:
Vidt priset i denne
Strid dit Navn er blevet.

Hoitelsked Hærskiold bar du,
Af Krig rige Konge!
Ei troer jeg megen Stilhed
Dig behag'de, Hersker!
Joters Herre dræbte
Jatgeirs Slegt paa Toget:
Hadet Land igiennem
Reiste du, dets Fiende.

Unge Konge! Gaarde
Brændte, som du befaled'.
Tit lod du Gaard og Bønder,
Helt! din Vrede føle.

Striden du, Gram! forfremmed
Paa Lindiseys grønne
Marker, skiønt imod stode
Vikinger af Landet.
Svenskes Overvinder!
Hemingaborgs samled'
Krigshær, vest for Usa,
Med Sorgfuldhed du fyldte.

Du unge Helt ved Themsen
Lod nedhugge Britter!
Hoit opflød af Døde
Fyldt Nordimbra-Floden.
Ravnens Søvn da afbrød
Sønden søgend' Krigshelt;
Feltslag holdt den kappre
Svends Søn ved Skorsteini.

Feige troer jeg Friser,
Fredbryderne, være.
Brandfurd med sine Gaarde
Med Jorden du jævned'.
Jatmunds Søn, den ædle,
Maatte tabe Slaget.
Dansk Hær skiød da Pile,
Fienden du forfulgte.

Sterke Skioldung! du Slaget
Bag dit Skiold har vundet.
Da laved' Blodtranen
Bruun Steeg i Assatunum.

De søvandrend' Blaadyr
Sverdsving'ren ved Landet
Holdt saa nær, at Britters
Marker see han kunde.

Da ved Øers Grunde
Mod Skioldunger reiste
Knud, paa Langskibe kommen
Fra bortliggend' Lande.
Der, som de længtes efter,
Begge Hære mødtes,
Hielmklædt Jarls og Kongens,
Fred var i det Møde.

Guldpryded Konge vestlig
Land med Havs Heste søgte,
Landet alt og London
Han sig underlagde.
Thingmænds Hug forsøgde
Kiemper i Regns Mængde:
Blaae Odd skialv: Sverd hvined'
Som i Eeger Stormen.

Nadsler Flodens Styrer
Skaffed, som gav Ravne
Blodigt Kjød; ei sielden
Kom Sverd-Eggs Spor paa Fiendert.
Medens dristig Erik
Søgte Fiendens Bane,
Rødmed' Hringmarhede,
Britters Hær forminsk'des.

19.

Krigs-Sang.

Da Kong Oluf den Hellige skulde holde Slaget ved Stiklestad, tog han sine tre Skalder, Thormodr Kolbrunarskalld, Gizurr Gullbra og Thorfinn Munnr ind til sig i Skioldborgen, hvilke derpaa til Krigshærens Opmuntring begyndte at synge Viser. Gizurr sang først:

Til Vaabenting os lader
Ruftes! ikke skulle
Mænds Døttre faae at høre
Mig uglad at blive.
Til seiervante Karle
Sig nærme Hedins Koner.
Vi ville dog vor Konge
I østre Slagtning hielpe!

Derpaa sang Thorfinn:

Til stor Regn det tegner
Af det haarde Skioldborg.
Med sin tappre Konge
Ville Stridsmænd kiempe.
Kongen vi forsvare!
Blodglade Ravn faae Maaltid!
I Strid falde Trønder!
Andet vi ei raade.

Tilsidst sang Thormod Kolbrunarskald:

Forhaanden er i Slaget
Sværdetrængsel megen.
Af Frygt skulle Mænd ey snuble,
Skiønt nu Striden voxer.
Lader os tappert stride!
Krigsmænd skulle Ord vel vogte;
Nu vi til Sverdting haste
Med gavmilde Olaf.

20.

Krigs=Sang.

Den Dag det store Slag stod ved Dublin, mellem Kong Brian paa den ene; og Kong Sigtryg, Sigurd Jarl og Broder Viking paa den anden Side, saae en Mand i Skotland, navnlig Daurrudr, tolv Mænd ride til en Høi og forsvinde der. Han gik hen til Høien og saae derind. Der vare nogle Fruentimmer, som vævede en Væv af Menneske=Indvolde; paa hver Traad var bundet et Menneske=Hoved; med et Sverd sloge de Traaderne sammen, og brugte en Piil til Skytte. Disse Diser sang følgende:

Vidt udbredes
For Nederlaget
Pilenes Sky,
Nu regner Blod,
Nu er for Spyd'ne
Graae Væv af Stridsmænd
Opstilt i Rader,

Som

Som Veninder væve
Med rød Væv af
Randvers Bane.

Væves denne Væv
Af Mande-Indvold,
Haardt paabindes
Mande-Hov'der.
Blodsprengte Spyde
Er' til Skeede:
Jern er Spolen,
Skytten er Pile:
Vi flaae med Sverde
Denne Seirvæv.

Hilldr gaaer at væve
Og Hiorþrimul,
Sangridr og Svipul
Med dragne Sverde.
Spydskaft brækkes,
Skiolde briste,
Hielmeklov'ren
Splitter Skiolde.

Væver, væver
Spydstagers Væv.
Dette en ung Konge
Eied' forhen.
Kom, lad os fremgaae,
Og trænge blant Folk,
Der hvor vore Venner
Skifte Vaaben.

Væver, væver
Spydstagers Væv.
Siden vil vi
Følge Kongen;
Gudr og Gondul,
Kongens Forsvar,
Skulle ske
Blod'ge Skiolde.

Væver, væver
Spydstagers Væv,
Der hvor de Tappres
Vaaben klinge.

Lad hans Liv ei
Staae i Fare,
Valkyrier have
Magt over Striden.

Landene siden
Skal Folk regiere,
Som Udørkener
Før beboede.
Jeg siger Døden er
Kongen bestemt.
Nu er for Sverdsodd
En Jarl faldet.

Og skulle Irer
Sorg bekomme,
Sorg, som aldrig skal
Reent forglemmes,
Nu er Væven vævet,
Og Marken blodig.
Om Landet skal fare
Strid af Krigsmænd.

Nu er det gyseligt
At omsee sig,
Naar blodig Skye
Svæver i Luften.
Luften skal farves
Med Blod af Mænd,
Før vor Spaadom
Alt opfyldes.

Vel synge vi,
Om ungen Konge
Mangen Seir-sang.
Vel os, som synge!
Men han lære,
Som hører til,
Mangen Krigs-sang,
Og lære Folk dem!

Lad os ride,
Vi udbære
Dragne Sverde
Her af Stedet.

21.

Elskovs-Sang.

Kong Harald Haardraade elskede Elisif eller Elisabet, Kong Jaroslavs Datter af Garderige, som i Førstningen beviiste sig meget haard imod ham. Fuld af den ædelste Selvbevidsthed om sine Fortienester, sang han da følgende Vise:

Mit Skib om Sikiley vide
Foer, da vår' vi tappre;
Net skreed efter Ønske
Bruun Hiort under Hofmænd.
Lige vel herefter
Haaber jeg den skrider.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

Der var Strid, og Trønder
Havde flere Krigsmænd;
Dog blev meget blodigt
Slaget, som vi holdte.

Ung faldt Kongen i Slaget,
Ung jeg skildtes fra ham.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

Sexten vi i fire
Skibsrum stod ved Pompen,
Stormen voxte, Søen
Slog hen over Skibet.
Ligesaa herefter
Haaber jeg at giøre.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

Idrætter kan jeg otte,
Mandig staaer jeg i Striden,
Min Hest jeg mandig rider,
Jeg stundum ogsaa svømmer.
Løbe kan jeg paa Skier,
Godt kan jeg roe og skyde.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

End erindre Enker
Og Moer, at vi vare
For sydlig' Stad om Morg'nen,
Der Vaabenbrag holdtes.
Vi giorde bart med Sverdet,
Mindesmerker der ere.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

Født var jeg, hvor Buen
Upplendinger spendte,
Men nu ved Havskier lyde,
Byemænds Had, mine Skibe.
Langt fra Folk med Snekker
Giennemskar jeg Havet.
Dog guldlokket Jomfrue
I Rusland mig foragter.

22.

Asbiorn Prudes Døds-Sang.

Siger det min Moder,
Ei saaer hun i Sommer
Mit sortladne Haar kiemt,
Svanhvid* udi Danmark.
Jeg havde hende lovet
I Sommer hiem at komme.
Nu troer jeg mod min Side
Sverdsodd dragen vorde.

Før var det anderledes,
Ølglade vi sadde
Og paa Skibe foere
Over Hordlands Fiorde,
Drukke Miød og talte
Mangt Ord sammen fordum;
Nu ene jeg i trangen
Kiempeboelig er kommet.

Før var det anderledes,
Da prægtig' gik vi sammen,
Da stod opp' i Stavnen
Storolfs Søn den kiekke.
Da vi Langskib'ne lagde
Ved Eyrarsunds Havbred.
Men nu bedräget skal jeg
Trolde-Boepæl kiende.

Før var det anderledes.
Orm i Hillda's Storme
Gik frem, graadige Rovdyr
Lædske-drik at skaffe.
Tappert streed den Kiempe,
(Meget Rov fik Ulven)
Dristig Døds-saar hugged'
Han ved Isas Minde.

Før var det anderledes.
Med hvasse Sverd varmet
Af Mandeblod, ved Elfars
Skiær jeg modig hugged'.

Med Nytte ofte hagled'
Orm sine skarpe Pile,
Meest hvor de best stridvante
Vikinger stod for ham.

Før var det anderledes.
Alle var' vi sammen,
Gautr og Geiri,
Glumr og Stari,
Samr og Semingr,
Oddvaras Sønner.
Haukr og Haki,
Hrokr og Toki.

Før var det anderledes.
Vi ofte seiled'
Hrani og Hogni,
Hialmr og Stefnir,
Grani og Gunnar,
Grimr og Sorkvir,
Tumi og Torfvi,
Teitr og Geitir.

Før var det anderledes.
Aldrig forsaged'
Vi Sverdeblanding.
Sielden jeg fraraaded'.
Paa staalklædde Hofmænd
Beed de hvasse Sverde.
Orm var dog i Sverdslag
Altid først i Spidsen.

Vist Orm skulde
Uglad blive,
Hvis han denne Pine
Kunde beskue,
Og min Medfart
I sin Grumhed
Betale Trolden,
Ak! om han kunde!

23.

Krigs-Sang,
giort af K. Knud den Stores Folk, i Londons Beleiring.

Hver Morgen sees Ravnens
Flugt ved Themsens Aabredd,
Odins Fugl skal ei hungre,
Den seer blodsprengt' Aadsler;
Hvor seir-lysten Krigshær
Dræber Borgens Karle,
Lød paa Brittiske Brynjer
Danskes Herskers Blodhagl.

Mangen klædes i den
Onde og gamle Kiortel,
Langt fra Føde-Landet
I Dag i Jern-Regnen.
Vi med Engellænders
Blod Odins Høg vil føde:
Snart skal Skalld i Brynjen
Sig i Striden skynde.

24.

Spaadoms-Sang

over en Ravn, som skreeg høit en Morgen uden for Vinduet paa Brecha.

Saaretorns Sveeds sorte
Svane [1]) jeg nu hører
Uden for at gielde,
Mad vækker Ravnen tilig.
Saa goel tilforn, da Folkets
Mordere [2]) var' feige,
Stridbar Høg, da Gautes
Krigspudses Gøg [3]) spaaede.

1) Saaretorns Sveeds sorte Svane, er Ravnen, som elsker det med Sverd udslagne Blod.

2) Folkets Mordere, Stridsmænd.

3) Gautes eller Odins Krigspudses Gøg, er atter en poetisk Omskrivelse af Ravnen.

Haglsprengt, graadig efter
Aadseldyngers Vandstrøm 4)
Ved Aadselhav 5) synger
Rovfugl, Frokost krævend'.
Saa goel før af gamle
Træer Aadsel-Gøgen, 6)
Da Saarlandets Høge 7)
Stridendes Miød 8) ønsk'de.

4) Det af Aadseldyngerne rindende Blod.
5) Blodet.
6) Ravnen.
7) Saarlandet, det saarede Legeme, Saarlandets Høge, Ravnene.
8) De stridendes Blod.

25.

Af
Glumr Geirasons Grafelldar-Drapa.

Skibes viise Styrer
Drog i første Ungdom
Lykkelig fra Hiemmet
Paa den skaanske Snekke.
Den retviise Konge
Holdt et Slag i Skotland,
Sverd-nedlagde Hære
Sendte han til Odin.

Da bar Folkevennen
Sverd, til Ravnens Glæde
Bleve Irers Flokke
Jagede paa Flugten.
Landes Herre farved'
Søndre Land med Blodet,
Tappres Overvinder
Sverdets Egg blodsprengte.

Mange Land i Østen
Vandt Skalldenes Begaver.
Mange faldt i Striden
For Guldets Uddeeler.
Sverde lod han synge,
Til Jorden nedfældtes
Da de tappre Skarer,
Som til Striden fremdrog'.

Kongers stridberømte
Overvinder farved'
Sverd i Østen; Nord fra
Luen flygted' Biarmer.
Vidtberømt blev Fredens
Stifter paa den Reise,
Da holdt unge Ædling
Strid paa Viinaaes Bredde.

Han, som uforfærdet
Fremmed Land blant Krigsfolk
Havde blodbestænket,
Mandigt Ord fremførte:

Harald, Landes Herre,
Bød sine drage Sverde,
(Tappert syntes Folket
Kongens Ord) i Slaget.

Da paa brede Havbred
Død laae i Limfiorden
Den skibelskend' Konge,
Harald, Havets Herre.
Gulds gavmilde Giver
Faldt ved Hals paa Sandet;
Det forvoldte Kongers
Priselig' Samtaler.

Halvt mit Haab om Lykke
Faldt med Kongen livløs:
Ei var mig til nogen
Fordeel Haralds Afgang.
Jeg dog veed at begge
Haralds Brødre loved'
Mig godt: Af dem alle
Nordmænd vente Velstand.

26.

Af
Einar Skalaglams Velleklo.

Ordholden Oddbruger
Mange Skib udrusted',
Glad i Gøndla's Uveir
Afslog Jarlen Ophold.
Han som prøver røde
Maaners Rand, begyndte,
Konger liig i Modet,
Sig i Jern at klæde.

Det er unødvendigt
Ham, som glæder Blodets
Svane, at opegge
Til Strid i Sverde-Regnen.
Tappre Krigsmand rysted'
Pilene af Brynjen:
Dristig mod sin Fiende
Han sit Liv forsvared'.

Mange Feldtslag holdtes,
For af østre Lande
Helten, (saa vilde Guder)
Kongerne drive kunde.
Hoi Roes frembær jeg for dig,
O Jarl, som din Faders
Død, med Sverd ombeltet,
Mod Tappre kunde hevne.

Ved dit sterke Anfald
Tappre misted' Livet.
Da forøg'de Jarlen
Tallet af Einheriar.
Skibes tappre Styrer
Lød i Odins Storme
(Hoit da lode Sverde,)
Stridens Hede voxe.

Du vandt, tappre Hilmer!
Over dine Fiender,
Deraf voxte Tallet
Af Vallhallas Borg're.

Da tre Jarle-Sønner
Faldt i Piles Sneefog,
Du, o Folkepryder!
Ære dig indlagde.

Den i Strid berømte
Jarl, lod før nedrevne
Templer, for Thors Venner
Atter ny opbygge.
Thi paa hele Havet
Joters Død han forkyndte,
Guderne ham styre!
Lykke faae han i Krigen!

Nu de tappre Krigsmænd
Vende om og offre.
Gudens store Vælde
Altid hielpe Helten!
Nu groer Korn, som forhen,
Jarlen lader glade
Hofmænd nys forladte
Guders Templer bygge.

Nu er under Jarlen
Nordlig Part af Landet.
Vidt krigdristig Hakons
Rige sig udbreder.
Guldets fromme Vogter
Syv Lehn sig underlagde.
Nu betragter Gunnhilds
Land ham med Beundring.

Det var meer at prise,
Nordlysten, fra Norden,
Landenes Forsvarer
Drog til Sogn med Krigsfolk,
Folk af fire Lande
Førte tapper Fyrste.
Lykkelig bevar'des
Krigeren for Folket.

Da mod Sverdemødet
Med Krigsfuglens Glæder
Syv Landsherrer reiste
Paa svagbræded' Skibe.

Hele Norge gienløb,
Da til Hedins Eggting
Heltene sig samled'.
Liig drev ud for Næsset.

Kong Ragnfred Vendemyrd'ren
Siden atter mødte.
Vidt spurgtes Nederlaget
Af den anden Trefning:
Da den tappre Kriger
Skioldene mod Lehnets
Yderst' Kant lod vende,
Og til Landet lagde.

Haard var Striden, førend
Trehundrede Fiender
Under Rovfugls Kloer
Den stridtappre nødte.
Til havskierend' Skibe,
Lykkelig af Byttet,
Gik Hakon, Folkets Styrke,
Krigerne var' glade.

Da skeede det at Skibe,
Komme høit fra Norden,
Under seirvant Hersker
Ned til Danmark løbe.
Horders hielmklædt Fyrste
Da paa Havets Trolde
Foer, for at med Danskes
Tappre Konge tale.

Den gavmilde Konge,
Mørke Skoves Hersker,
Vilde selv forsøge
Førsk den Helt fra Norden.
Danmarks tappre Eier
Bad Horders Behersker
Mod jernklædte Krigsmænd
Danvirk at beskierme.

Det var ei godt i Striden
Deres Hær at møde,
Skiønt de tappre Hofmænd
Dristigt Anfald giorde.

Da de Frisers Konge,
Nys fra Sønden kommen,
Vender bad og Franker
Gaae mod Flodens Styrer.

Han i Odins Leege
Ørnens Hunger vakte,
Der hvor tappre Heltes
Skiold mod Skiolde stødtes.
Skibes ædle Fører
Saxer tvang at flygte,
Da den Helt forsvared
Volden mod de Tydske.

Paa forjagde Fienders
Marker brynjevæbnet
Helt adspurgte Guder,
Stridens Dag da lærte.
Da han selv holdt Ofring,
Saae han Ravne'flyve,
Gothers Blod da Helten
Agtede at spilde.

Jarlen holdt da Feldtslag,
Der hvor aldrig nogen
Før paa Skib var kommet,
Sverdeting at holde.
Aldrig bar nogen længer
Fra Havet guldranded'
Skiolde, end Hakon da han
Undertvang hele Gotland.

Marken Guders Afkom
Med Krigdræbte skiulte:
Glad blev han af Seiren,
Odin fik de Slagne.
Hvem tvivler paa at Guder
Forsvare Konge-Fienden?
Jeg troer at rige Guder
Selv Hakons Magt forfremme.

Hvor veed man vel at under
Een Landsherre ligger
(Det skulde Folk betænke)
Et Land og sexten Jarle?

De tappre Hedins Leege,
Som Helten har vundet,
Til Himlens fire Hiørner
Med største Priis opløftes.

27.

Af

Eyolff Dada-Scallds Banda-Drapa.

Sildig unge Fyrste
Foer i Møde Hersen,
Lige stort var Følget,
Uden Øer, paa Skibet.
Da sverdsvingend' Krigshelt
Vaabenmægtig fældte
Skopte, og hans Legem
Ørnen gav til Føde.

Mægtige Guldbøier!
Stridens tappre Fører!
Du den øpperst' Lænsmand
I din Vrede fældte.
Staalklæd entringskyndig
Helt, ved Guders Biestand,
Den nedfældte Kriger
Afdrog Skiold og Vaaben.

Faa

Faa Aar Folkets Styrer
Gammel foer mod Sønden,
Skibet var hans eget,
Hen til Kongens Giest'bud.
Forend gavmild Herster
Den tappre hielmprøded'
Erik over Landet
Med Jarls-Ære satte.

Erik i Jern-Regnen
Mange flere Fyrster,
Fordum vi det hørte,
Vidt har undertvunget.
Da ved Skibes Anfald
Under Gothlands Kyster
Tapper Folkestyrer
Fægted' og vandt Seier.

Store Tings Udretter
Lagde sine Skibe
Ved Stauri, Søerøv're
Med List han overvælded'.

I haarde Sverde-Møde
Saarmaagen sleed Fienden
Ved Landet; Guder Jarlen
Til Rigets Gavn beskytte.

Guldets Vogter reiste,
(Stridens Bulder voxte,)
Med den blanke Kaarde
Walldamars Land at øde.
Haardt var det store Feltslag,
Da øst i Garderige
Du Erik, Skræk for Tappre,
Aldeigiaborg nedbrød.

Jeg fik Efterretning
Da den tappre Erik
I Oejund med Sverdet
Streed og tvinged' Lande.
Paa Guld gavmild Høvding
Fire Danske Skibes
Besætning drev fra Borde,
Og krigønskend' fægted'.

Der hvor Flodens Kiemper
Kappedes til Staden,
Streed du, Helt! med Gother
Modig, og fik Seier.
Folkets Fred forstyrr'des,
Da igiennem Landet
Krigend' Erik reiste.
Guder ham beskiermed'.

28.

28.

Af
Guthormr Sindris Hakonar-Drapa.

Med sveskænkte Aarer
Knuste Hakon Havet.
I det haarde Feltslag
Dræbte Kongen Joter.
Valfaders Fugls Mætter
Flygtende forfulgte,
Hvor Blod sprang af Saaret,
Alt gik efter Ønske.

Buesvet Krigshelt
Kun med tvende Skibe
Drog i Nord til Helsings
Græsbeklædte Odde,

Da af Vrede ivrig
Elleve Danske Skibe
Sverdsving'ren erobred':
Vidt priistes den Gierning.

Helten kunde da siden
I Krig undertvinge
Sielland, og Venders Skibe
Ved de Skaanske Kyster.
Iklædt Odins Kiortel
Skattede han Gother.
Gavmild Konges Spydstorm
Hørtes paa den Reise.

Siden Sverdets Farver
I skovgrønne Rige,
Østen paa, indsatte
Tryggve, Tappres Trøster.
Tryggve, Bryniebryd'ren,
Som fra Irers Lande
Voren hid paa Skibe
Nylig hiemført havde.

Blodfarved' Spyd med Susen
Lod gavmilde Hersker
Over tappre Kongers
Hoved stødes sammen.
Der mange Landes Herre
Gik bort fra den saared'
Krigere, som elsker
Sverdes Larm paa Havet.

Ofte, kan jeg mindes,
Prøvede hans Brødres
Hele Følge Heltens
Piil og skrækkend' Bue.
Den skibstyrend' Krigshelt
Da fordrev sin Broders
Flode og Gunnhildes
Tappre Sønners Skibe.

Bange flygted' Fiendens
Hær for malmklædte Krigshelt,
Prægtig gik den viise
Konge frem for sin' Faner.

Ei pleier han, den Tappre,
Som sig før forhverved'.
Guld i store Dynger,
Sit Liv i Strid at skaane.

Glossarium.

Aadselrøveren, Side 40. Pilen.
Aadselsild, S. 43. et glindsende Sverd.
Adils, S. 11. en gammel Svensk Konge, som Saxo kalder Atislus.
Ægis Asne, S. 46. Skibe. Æger er de Gamles Havgud.
Armbaand, S. 85. see Ringe.

B.

Baldurs Fader, S. 49. Odin.
Bane, S. 95. Nederlag. S. 81. Morder.
Berserker, S. 83. et Slags rasende Helte, som man best lærer at kiende af Steph. Not. ad Saxon. og Worm. Lex. Runic.
Biørns Broder, S. 7. Kong Erik Eiegod.
S. 72. Kong Hakon Adelsteen.
Blodets Svane, S. 116. Ravnen.
Blodhagl, S. 110. Pile og Spyd.
Blodmaaner, S. 46. blodige Skiolde.

Blodstraale, S. 58. Sverd.

Blodtranen, S. 91. Sverdet.

Borgens Karle, S. 110. Besetningen i Kastellet.

Borgundar-Holmen, S. 41. Bornholm.

Brage, S. 77. Veltalenheds og Digtekunstens Gud.

Bruun Hiort, S. 103. et Skib saa kaldet.

Brynie, S. 40. Pandser.

Bryde røde Brynier, S. 92. holde Feltslag.

Budling, S. 4. Konge, af Budle, en gammel Dansk Konge.

Buebad, S. 44. Blod.

Byemænds Had kalder Kong Harald Haardraade S. 105 sine Skibe, fordi han ved deres Hielp havde erobret mange Byer og beskattet Indbyggerne.

C.

Cesar, S. 8. den Græske Keiser i Konstantinopel.

D.

Dinuminne, S. 38. Indløbet af Eideren, som af de Gamle kaldtes Dina, Döna og Dana.

Døglingen, S. 8. Kongen, af Dag, en meget berømt Norsk Konge, hvis Efterkommere førte dette Navn.

Dyser, S. 51. det samme som Valkyrier.

E.

E.

Eggenes Spor, S. 58. Saar af Sverd.

Einheriar, S. 117. Vàllhallas Beboere.

Eirefers Skier, (dissyll.) S. 42. Skibe.

Elfars Skier, S. 107. Skierene ved Bahuus Lehn, hvis Beboere i gammel Tiid kaldtes Elfargrimer.

Endils Søe-Ulve, S. 46. Fiskene. Endil, de Gamles Neptun.

Eydans Land, S. 7. Øeland.

Eyrarsund, S. 107. Øresund.

F.

Fala's Heste, S. 40. Rovdyr. See Edda.

Feig, S. 91. er den, hvis ham af Skiebnen bestemte Død er nær for Haanden.

Fenjes Arbeid, S. 12. og alle de paafølgende Benævnelser, ere lutter allegoriske Navne paa Guldet, som deels have en historisk, deels en mythologisk Oprindelse, og her vilde være for vidtløftigt at forklare.

Fenris Ulf, S. 79. een af Lokes Børn, som ved Verdens Ende skal opsluge og fortære Odin.

Fiolnis Huse, S. 49. Vallhalla. Fiolner er et af Odins Tilnavne.

Flemingelandet, S. 42. Flandern.

Frakland, S. 7. Franken, her bruges det uden Tvivl for hele Tydskland.

Havets

J.

K.

K.

L.

M.

Mørke

Mørke Skoves Hersker, S. 121. Kongen af Danmark.

Mundgot, S. 58. Øl, især hvad som drikkes over Borde.

N.

Niflheim, S. 16. Helvede.

Norner, S. 49. Nordens Parcer.

O.

Oddehaglen, S. 48. Striden.

Oddemesse, S. 42. Sverdeklang.

Odins Jernmuure, S. 84. Skiolde.

Odins Kiortel, S. 130. Pandseret.

Odins Uveir, S. 75. Striden.

Øre, S. 86. to Lod.

Ørn og Vildsvin, S. 45. Skiendselstegn, som Seierherren udskar paa den overvundnes Ryg, see Worm. Lex. Runic.

Østmænds Behersker, S. 83. Kong Harald Haarfager, Hersker over Østreparten af Norge.

Øzur, S. 8. den første Erkebisp i Lund, almindelig kaldet Adzer eller Ascer.

Ordholden Oddbruger, S. 116. Hakon Jarl af Norge.

P.

Pileregn, S. 5. 81. Regn af Pile.

R.

Regn af det haarde Skioldborg, S. 97. see Pileregn.

Ringe

Sleipner, S. 16. Odins Hest, som sees afmalet i Barthol. de Contemtu Mortis apud antiquos, Worm. Monum. run. og Mallets mythol.

Søefugls Marker, S. 39. Havet.

Søevandrende Blaadyr, S. 94. blaamalede Skibe.

Spydskye, S. 41. en saa stor Mængde af Spyd, at de, naar de flyve, ligne en Skye.

Staalbrand, S. 39. Sverdet.

Stave, S. 17. udskaarne Kieppe med Runer til at hexe med.

Stave, S. 24. Runer.

Steenanstrøget Drage, S. 80. Dragen, Kong Harald Haarfagers Skib. Skibene bleve fordum malede med en Art Steen, efter Worms Jagttagelse.

Steenkløveren, S. 73. Kong Hakon Adelsteens Sverd Kvernbiter.

Storolfs Søn, S. 107. Orm Storolfssøn, den tapperste af alle Jislændere.

Svafner, S. 15. Odin.

Svends Søn, S. 91. Kong Knud den Store.

Sverd-Eggs Spor, S. 95. Saar.

Sverdenæs, S. 74. et Forbierg, som Sverde stode an paa, er den udstaaende Deel af Skioldet (umbo).

Sverdlarmen, S. 5. Sverderegnen, S. 44. Striden.

Sverd-

Va-

Valen, S. 86. de dræbte i et Feldtslag.
Valfader, S. 16. Odin.
Valfaders Klædning, S. 73. Harnisket.
Valldamars Land, S. 127. Rusland.
Valmøers Halvgud, S. 56. en tapper Helt, ligefrem efter alf valmeyar i Originalen.
Veggens Afkom, S. 13. Musene.
Vendemyrderen, S. 120. Hakon Jarl.
Venders Fiende, S. 1. Kong Erik Eiegod.
Venders Herre, S. 2. Kong Erik Eiegod.
Vidris (Odins) Sale, S. 49. Vallhalla.
Vidris Stave, S. 50. Sverde.
Viinhorns Nympher, S. 46. uden Tvivl Valkyrier.
Vikinger, S. 90. Søerøvere eller andre Helte.

Y.

Yggur, S. 33. Odin.
Yngve, en Svensk Konge, og deraf alle Konger. Saaledes S. 2. om K. Erik Eiegod, og S. 3. Yngves Afkom.

3 2044 020 601 50

